

UZASADNIENIE

W dniu 24.05.2019 r. T. K. wniósł o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu (...) w P. (...) z dnia 6 maja 2019 r. w sprawie sygn. akt (...) w części dotyczącej kary i środków karnych.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 423 § 1a kpk ograniczy zakres uzasadnienia tylko do tej części wyroku.

T. K. w dniu 29 grudnia 2018 roku około godz. 23.40 w miejscowości (...) gm. W., woj. (...), prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym w dniu 30 grudnia 2018 roku o godz. 01:08 do stężenia na poziomie 0,80 mg/l o godz. 01:10 do stężenia na poziomie 0,65 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pomimo tego, że był wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu (...) w R. (...) uprawomocnionym w dniu 09 lipca 2017 roku numer akt sprawy (...) za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk.

Uznając oskarżonego T. K. za winnego popełnienia zarzucanego czynu, wyczerpującą dyspozycję art. 178a § 4 kk, Sąd skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Czyn oskarżonego charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył bowiem powagę wymiaru sprawiedliwości lekceważąc orzeczenie sądowe. Jednocześnie stworzył potencjalne zagrożenie w ruchu drogowym, z uwagi na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia:

a/ jako okoliczności obciążające:

- uprzednia karalność, w tym za czyn podobny,
- ponad trzykrotne przekroczenie ustawowego progu trzeźwości,

b/ jako okoliczności łagodzące:

- przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu.

W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego nie ma podstaw do zastosowania instytucji probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sprzeciwia się temu brzmienie art. 69 kk. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Nadto, warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, wobec których orzeczono karę w określonym wymiarze, ale zasadniczo co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonujący i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte. Ponadto uprzednia karalność (na datę popełnienia czynu w tej sprawie) na karę pozbawienia wolności przekreśla sięgnięcie po dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Również względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko stosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).

Na mocy art. 42 § 4 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego T. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, mając na uwadze, że oskarżony był już karany za przestępstwo z art. 178a § 4 kk. W ocenie Sądu oskarżony ignoruje zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i stwarza realne zagrożenie dla zdrowia i życia innych jego uczestników, dlatego orzeczony zakaz zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez oskarżonego przestępstw tego typu, a także będzie oddziaływał represyjnie, gdyż oskarżony powinien zostać wyeliminowany z uczestniczenia w ruchu drogowym jako kierowca. Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio wobec oskarżonego T. K. jest obligatoryjne.

Celem wzmocnienia orzeczenia o karze i prewencyjnego oddziaływania orzeczenia, jak również dla podkreślenia naganności i bezprawności zachowania oskarżonego, Sąd mając za podstawę treść art. 43 a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne o charakterze obligatoryjnym w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniach od 29 grudnia 2018 roku godzina 23:45 do 30 grudnia 2018 roku godzina 14:15 przyjmując, iż jest on równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności.

W oparciu o treść art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł,
- ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym - w kwocie łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Opłatę w wysokości 120 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. nr 49, poz. 223)